

Gândește-mă (poezie de Antonia Zavalic)

Scris de Antonia Luiza Zavalic
Vineri, 22 August 2014 18:03 -

Au trecut ani mulți de când am uitat locul unde obișnuiam să stau. Aveam gânduri despre
viață și totul se împreuna în mine ca într-o femeie tânără cu dragostea învelită în bomboane din
acelea ce-ți fac capul să explodeze. Visele mele
cântăreau cât o supernovă și

nu spunem nimic,

mă înghițeam în toate zilele. Tu când erai când nu. Mă ascundeam în dulapul tău preferat și
așteptam. Cel mai greu era să te văd și să nu fac nimic.

Să plâng cu ochii tăi și să doară.

După aceea am crescut și am plecat la facultate. Dulapul tău a rămas în întuneric

și n-a mai intrat nimeni. Ai venit cu câte o femeie

care nu știa nimic despre inima ta și ai iubit-o. Te consolai cu gândul că orice

femeie este o singurătate care îți rostește numele cu buzele morții până când te îndrăgostești.
Aveai cărțile rupte acolo unde îți plăcea cel mai mult să citești. Erai și tu uzat pe alocuri, dar
nu-ți păsa. Spuneai că tot ce-i bun nu lucește și nici nu rămâne impecabil.

Ai învățat rănilor să se împreuneze cu trupul tău și îți mai rămânea loc

să zâmbești. Apoi ai plecat într-o lume în care femeile nu mai spun nimic.

Gândește-mă (poezie de Antonia Zavalic)

Scris de Antonia Luiza Zavalic
Vineri, 22 August 2014 18:03 -

Gândurile curg

așa cum tamponezi o inimă cu degete de cloroform.

Autor: Antonia Luiza Zavalic

19 august 2014

www.sighet-online.ro